

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

"GLASUL OBROGEAN"

Органъ на Българо-
то малцинство
Румъния

12 страници

Когато Богъ се ражда...

10 години от тогава

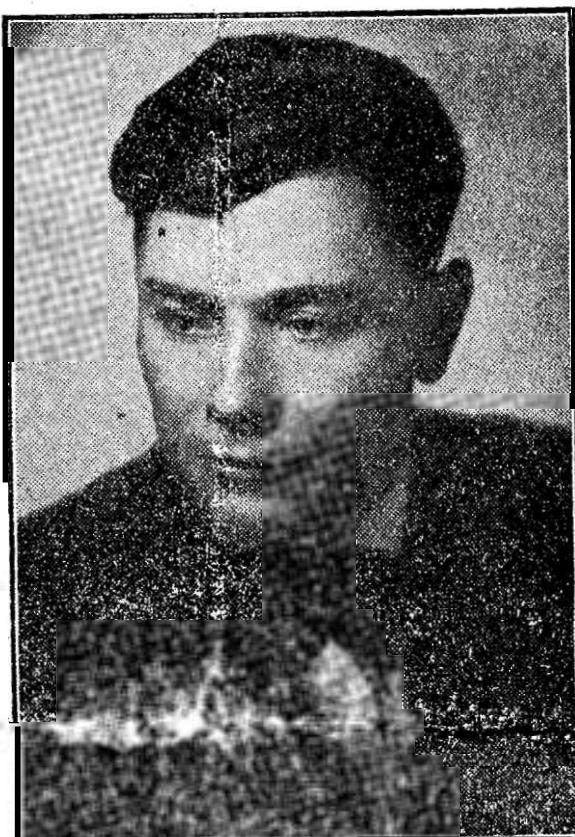
Довечера се ранда
чо човекъ — символа
на спасението, на на-
вната за новъ жи-
вотъ. Няма овчарите
рай Витлъемъ — потис-
нати, безправни по-
даници на Върхния град
отидоха се покло-
ни предъ яслата, въ
която ленеше новодо-
лия на този свѣтъ, за-
ва имъ покане незем-
ния путь къмъ спасе-
нието, да облекчи без-
надеждното крушение на
имъ души съ болнест-
вата въра въ единъ
другъ животъ, където
само нѣма скрѣбъ,
а истинска наслада. Наин-
тина, подъ римския
гнетъ тогава подъ пал-
естинското небе об-

лекчение на човѣшката
участъ е било невъз-
можно.

Столетия минаха. От-
мина и тази невъзмож-
ност да се намѣри облекчение на човѣшката
сѫдба тукъ наземята. Ето защо, ние —
группа вдъхновени си-
нове на българското
племе отъ Румъния —
носимъ горещата въра
че съ обединени усилия,
сплотени въ един-
на организация ще можемъ да доведемъ пра-
здника на правомъ и
социално-културни при-
добивки.

Честито Рождество
то на този денъ!

„Добруджански Гласъ“

ЛЮБЕНЪ П. СТАНЧЕВЪ

страна, трѣба безрезерво да подкрепишъ об-
щественото начинание, което да служи за съе-
денително звено между тебъ — отдалната лич-
ност и широката маса... Но страхуваме се, че
отъ този призивъ мнозина биха се оплакали отъ
ушебелие».

Тия писани съ младежко вдъхновение слова,
изближъ на едно крепко осъзнаване за общест-
вънъ дългъ, ето вече цѣло десетилѣтие се удърятъ

Мигновени сѫ радоститѣ въ обществения
животъ. Има дни и моменти, когато ржата
трепери при поемането на перото, за да отбе-
лежи такава една радостъ, която споменитѣ
развихрятъ въ душата и я тласкатъ на сълъ-
чевата виделина..

На 10 януари 1927 год. — точно преди едно
десетилѣтие — подъ еднообразното сиво родно
небе се появи първиятъ български ежеднев-
никъ „КУРИЕРЪ“. Прочелъ първиятъ брой,
спомнямъ си, какъ съ притаена радостъ пре-
карахъ прага на първата бъл-
гарска Южна Добруджа и горещо с-
та на вдъхновения му първи ре-
ватель, г. ЛЮБЕНЪ П. СТАНЧЕВ
оттогава заедно тръгнахме по
день путь на добруджанска тата.
Тази среща азъ никога нѣма.

Минаха години. „КУРИЕРЪ“
информационенъ листъ скоро
мощенъ трибуналъ на българско
Огненитѣ слова на основателъ:
много заспали сърдца, разтър
и тогава се начерта пътъ на
българска общественостъ. За

стани писани преди 10 години, въ
„Куриеръ“: „Ако желаешъ
стечениетѣ си интереси, ако искришъ
за разумното разрешение на
които изтъква нуждите ти, а не ти, а
о стената на неизмѣнната ни душа, да
прокънтиявашъ съ болка въ душа
ушеблие!..“

Може би, ще минат още 10 години и тогава,
навѣрно идното поколение ще осмисли деня 10
януари 1927 год. и ще даде заслужената данъ
на основателя на първия български ежеднев-
никъ у насъ.

ЯНЪ Х. ЯНЕВЪ

Добруджа въ разкази и легенди

ЯНЪ Х. ЯНЕВЪ

изъ чийто монотоние отъ
късваше най-прелестнитѣ
гледки, а отъ тъжното е
ежедневие на угнетенитѣ и
поселници създаде памет-
ниците, въ които поколъ-
ниятъ ще четатъ битието
на прости, но горди и чест-
ни люде.

„Смъха на Добруджа“ — сви-
тъкъ отъ невесели наброски
по смѣшни теми; „Суша“
— хубава добруджанска по-
вѣсть, огледала всички по-
дробности на едно памет-
но настояще; „Добруджанци“ — сборникъ разкази на
битови теми и последната,
най-хубавата: „Легендата за
40 тѣ Калиакренски деви“ —
епопеята на славно минало
отъ живота на по-славни и
скъпли предшественици.

Разказитѣ на Калиакрен-
ски го направиха тъй бли-
зъкъ на добруджанци, че
ние често сме наблюдавали
какъ нашитѣ безимен-
ни братя изъ склупенитѣ
кафененца на Добруджа
разгръщатъ „Добр. гласъ“
и търсятъ първо подлист-
ника на неговитѣ разкази.
Ето най-голѣмата разпла-
та за този безшуменъ тру-
женникъ!

Често душата ма й бу-
льла, често сърцето ми
бури гу й разкръшкала
Но ние — бесарабци —
имаме една общая горестъ.
Ние — повече отъ поло-
винъ милионъ българи
си нѣмами ни газета, ни
шкула, нито свѣзка пу-
между ни.

Когато празнувамъ та-
зи година Колада, нека
да отпразнувамъ наша-
та клетва, чи ща започ-

НА БАНАТИНИ

Усещамъ идна низиздана ра-
дост чи ми се даде прилеж да
пиша у специалния брой за
Колада на „Добруджански гласъ“
наша орган на сате балгаре ул
Румания, кой е наша Бетле-
емска звезда, която му води,
и наму сига наша орган канту
наша свети цел — съзнанието и
идинството на сате балгаре ул
наша даржава.

Коладата ул тази година зна-
менува за наму особену голем
интерес, чи символизира не
само породението на наша Сла-
сител, както най-големия пра-
тически на сате крастиане — него
освѣштам чи тазе Колада треба

динение и идинство на наша
голъмата фамилия на балгар-
ското малцинство ул наша
даржава Румания, у коя сми
се родили и дету живейми и
иштим и на далие да живейми
както лоялни и потребни ста-
новници (граждани) с коя ни
я имами сварзани витални ин-
тереси, препознати ул натураните
и обществените законе.
Ама за да можи да си избори-
ми макар минималното на на-
ште легалните интересе треба
да бадими добре организирани,
чирез знами чи о сеедни-
нието е силата. Оти тази идея
и ул практичния резултат дето
са го стигнали другите малчин-

Ей тази пѣсъ е вдъх-
новѣала тихия и мечтател-
ленъ Я. Калиакренски, нашия
другаръ отъ „Добруджански
гласъ“ г. Янъ Х. Яневъ.

Роденъ синъ на добруд-
жанска земя, той и остан-

Въ пеленитъ на забравата

Не може сърдцето да не се свие отъ болка предъ действителността на нашата духовна беднота. Не може да се помири мисълта предъ печалния фактъ, че цената на родно е повече отъ нищожно.

Въ прашния архивъ на недалечното ни минало, като отронени есенни листа, лежатъ съпосивелитъ си корички малки книжки — творения на наши надарени съ слово — чаръ чеда — оставени въ пеленитъ на забравата. Като тихъ лѣтень дъждъ тѣ, нѣкога, сѫ оросили нашето еднообразие и се заселили въ мълчанието на вѣчността.

„Лирически албумъ“, „Песни и балади“ — плодъ на перото на г. Хр. П. Капитановъ, стоятъ въ дѣното на забравата. Надъ тѣхъ сѫ награмадени книжки на библиотека „Новъ животъ“, уви!, заглавнътъ свѣтъ „животъ“ съ появяването на 5-та книжка и то — 5 книжки въ разстояние на 5 години. Нека отбележимъ, че и тѣхъ ги нѣмаме, за да може да се каже нѣколко думи. После, ако се не лъжемъ, имаме още нѣколко книжки, но тѣхните имена се губятъ въ за-

бравата. На масата — единствено оцѣлѣлъ първиятъ номеръ на „Новъ животъ“ — малката спретната, но окъсана книжка „Недомълкви“ отъ Любенъ П. Станчевъ. Единъ скжъ споменъ, който извиква сълзи на очитѣ. Първата книжка появиласе е подъ родното небе следъ първите години на новия животъ, следъ кървавата война.

Въ блѣдите й странички, авторътъ й е изложилъ цѣлата си изтерзана младежка душа въ пламенни сло-ла, изтръгнати отъ душевни глжбини и захвърлени въ пустоша на сивото ни ежедневие. Навѣрно и другите книжки на библ. „Новъ животъ“ сѫ все тѣй хубави и съ богато съдѣржание. И какъ сѫдбата е продиктувала пророческите думи на перото на автора на „Недомълкви“?

„А въ менъ и безъ свидѣтель „животъ“ съ появяването на 5-та книжка и то — 5 книжки въ разстояние на 5 години. Нека отбележимъ, че и тѣхъ ги нѣмаме, за да може да се каже нѣколко думи. После, ако се не лъжемъ, имаме още нѣколко книжки, но тѣхните имена се губятъ въ за-

бравата. На масата — единствено оцѣлѣлъ първиятъ номеръ на „Новъ животъ“ — малката спретната, но окъсана книжка „Недомълкви“ отъ Любенъ П. Станчевъ. Единъ скжъ споменъ, който извиква сълзи на очитѣ. Първата книжка появиласе е подъ родното небе следъ първите години на новия животъ, следъ кървавата война.

Коледната елха въ Балчикъ

Тази година коледната елха въ Балчикъ бѣше много богата, зарадва и сподели много бедни сърдица.

Г-нъ Г. Фотино, кмета на града, има похвалната инициатива, по случай празницитѣ, да се подпомогнатъ крайно бедни семейства и да бѫдатъ облечени всички нуждающи се деца отъ училищата.

На 13 т. м. въ салони-тѣ на „културниятъ институтъ“ въ присъствието на всички власти и г-жа Елиза Братияну се раздадоха на 200 бедни семейства по 250 кгр. дър-ва, 25 кгр. брашно и 3 кгр. захаръ, обуха се съ здрави обувки 150 деца, облѣкоха се други 200 деца и на всички ученици и ученички отъ румънските и български училища се дадоха бонбони, ябълки и други подаръци.

Съ особено задоволство трѣба да отбележимъ, че при даване на подаръци тѣ не се правѣше разлика отъ какъвъ етнически произходъ сѫ били семействата, останали въ нищета.

Дадоха се на 40 български семейства подаръци, облѣкоха се и се обуха 43 български деца отъ училищата. Този фактъ се дължи изключително на кмета г. Г. Фотино, който остана неизсегнатъ отъ пропагандата на мѣстни личности, които всѣчески се стараятъ да пети-тъятъ всичко българско.

НАУЧИ ДЕТЕТО СИ да ЧЕТЕ БЪЛГАРСКИ

Г-нъ Ив. Ангеловъ отговаря

Бѣхме предали въ единъ съмът миналите броеве на „Добруджански гласъ“ удивителните обвинения на исмаилския депутатъ г. Крачунъ Шербънеску, направени въ едни негови изявления въ парламента отъ Букурещъ.

Онъ денъ депутатъ отъ Силистра г. Иванъ Ангеловъ отговори на тия обвинения.

„Моя колега г. Шербънеску — започналъ е г. Ангеловъ — въ едно отъ последните заседания на камаратата заяви, че азъ съмъ писалъ въ своя вестникъ какви мѣроприятия искаамъ за българското малцинство отъ Кралството и какви внушиения съмъ правилъ на правителството въ това отношение.

Господъ народни представители, дължа да заявятъ преди всичко, че азъ нѣмамъ свой вестникъ. Едни мои изявления се появиха въ органа на българското малцинство отъ Румъния въ-къ „Добруджански гласъ“. Но тия ма изявления сѫ добре известни, защото съмъ ги правилъ нѣколкоократно и предъ Васъ!

Но другъ единъ пасажъ отъ речта на г. Шербънеску не можа да окаже съмът, освенъ като една много съмът клевета. А именно, че съмъ далъ интервю на българския печатъ отъ София, въ което съмъ заявилъ, какво ме е

срамъ за дето съмъ въ румънския парламентъ. Тия ма изявления били изложили въ българските вестници. Е дължа тукъ да зная най-твърдествено, че г. Шербънеску ми покаже съмъ съмъ въ тази смисъл въ софийския печатъ, азъ веднъж съмъ подалъ оставка. Впрочемъ, то е и съмъ да се червя и срамъ, че съмъ съмъ приелъ веднъж да приведъ честъ отъ този парламентъ. Азъ заявявамъ, съмъ за честъ да стоя на банката въ тази зграда наредъ съ моите сънародници, румънски граждани, не съмъ ни за моментъ да почерта моята лоялност към румънската държава.

Но видите ли, господи всички обвинения, укори и задължения противъ граждани отъ български проходъ въ нашата страна не се основаватъ, освенъ на подобни клеветнически измислици, които иматъ за единствена целъ да направятъ колкото е възможно по-несносно сѫществуването на тия лоялни граждани!

Презъ цѣлото време, което е говорилъ силистренския депутатъ, г. Шербънеску е нервничалъ и апострофиралъ съвсемъ забранено.

ПОЖЕЛАНИЯТА НА БАНАТЦИ

ства кояти са се организирали следъ нея, се види чи и ния балгарете треба да се организираме. Това е нещо невъзможно? Мисла яко чи не, и ако сичките другите нации са гуники направили може ли да ния балгарете да изустаними? Отговора пак този за бади чи не. Тогази сам идно устанва с яка оля и биз престанва напрети канту наша цел. Туй желая да му донесе тазе колада и нова-

та година.

Честито ново Рождество Христово! Честита тази нова година
Д-ръ П. Телбисъ

Д-ръ Петър Телбисъ е младия и енергиченъ водач на българското малцинство отъ румънския Банатъ. Той бѣше избранъ единодушно за председателъ на Конгреса, който свикаха на 15 августъ т. г. нашите задкарнати братя.

Г-нъ д-ръ Телбисъ е установенъ на адвокатска практика въ родното си село — Старий Бешеновъ.

БУРЯ

Страненъ конникъ, преброядилъ ширната дъбруджанска равнина, подгоненъ отъ снѣжната буря, замръкалъ въ малко селце. Първата врата, на която той похлопалъ, се отворила и гостоприемни хора го поканили да влѣзе. До огнището, на малка лулка, той съгледалъ пеленаче — момиченце, станалъ и изсипалъ шепа жълтици въ люлката му.

— Приемете тоя даръ отъ мене — казаъ чужденецъ — и изпълнете молбата ми: покръстете детето на име Буря.

На сутринта пѣтникътъ заминалъ и вече никой не го е видѣлъ. Била е голъма снѣжна зима, пѣтищата били затрупани, страшна буря бѣснѣла по полето...

Толкова знаеше Буря за съмът си и често, отдала се

въ тихо съзерцание, мисълта й търсѣше странния конникъ изъ снѣжните поля, когото въображението й рисуваше като хубавецъ, левентъ момъкъ, тръгналъ по бѣля съвѣтъ да търси вѣчното щастие.

Сѫщо като въ приказкитѣ. И, лейстително, приказка бѣ живота на Буря — безъ начало и безъ край, ту заливатъ отъ нѣжните ласки на безумната любовъ, ту горчивъ и болезненъ до тжпо отчаяние.

Буря! Кой не познаваше стройната девойка съ хубави очи, съ кръшната снага и горда походка? А колцина я задирѣха съ окървавени сърдица, прободени отъ любовната стрела на страстно пленяващъ й очи? Буря буря предизвикаше въ сърдцата и при все това, въ него мраченъ о-

блаженъ день, никой не я погледна. Въ улицата, кѫдето се тълпѣше любопитната тълпа, бѣха мнозина вѣтъ нѣйтѣ поклонници, които изненадани, отвръщаха лица и мълкомъ отминаваха, сякашъ се срамуваха, че я познаватъ, изчезваха между народъ, дори безъ да пожелаятъ да узнаятъ причинитѣ. Навѣрно, приятото благоприятие на днешното болно време би ги обвинило въ съучастничество.

Подъ силна стражъ и съ вързани ръце, Буря бѣ отведенъ отъ нѣжните ласки на безумната любовъ, ту горчивъ и болезненъ до тжпо отчаяние.

Денътъ бѣ мраченъ. Черни облаци покриваха небето, сякашъ готови да рукатъ въ проливъ дъждъ, който да измие сплетните около една обикновена за хората любовна случка, защото трагедията, разиграна между четиритѣ стени на Бурината стая, остана неразгадаема тайна и мина като обикновена случка за лю-

бопитните граждани. Само съ кръвъ написани са думи на стената: „Подвигъ, а не убийство“ издаваха необикновеността на случая, но и това никой не узна.

*
Народътъ се тълпѣше около съдъ. Дѣлъто на Буря привлече хиляди слушатели. Изправена предъ съдебната скамейка, тя имаше спокойенъ видъ и съ едно видимо безразличие сякашъ очакваше да чуе присъдата. Очите й не бѣха изгубили своята прелестъ. И сега тѣ пленяваха — съ мяката, която бѣ заледенила сърдцето й.

Тя не се призна за виновна. Извѣршила е подвигъ, а не убийство. И съдътъ не можа повече дума да изтръгне отъ устата й.

Когато я извеждаха отъ съдебната зала, странна усмивка засияла по устните й, а отъ хубавите й очи прокапаха сълзи...

Категорна работа. Сложи се край на едно шумно дѣлъ. Буря мина въ свѣта на забравенитетъ, но името и се записа въ неписаната история на бедната и нещастна родина. За нея ще четатъ идни поколѣния. И съ гордостъ ще произнасятъ името й. Защото Буря, действително, извѣрши подвигъ.

„Страненъ конникъ преброядилъ ширната дъбруджанска равнина“... както Буря е хѣтно разправяше приказката за свое то име, навѣрно тѣй ще разправятъ следъ години поколѣнията за самата нея, за неяния подвигъ.

Нѣкога, въ единъ мраченъ, облаченъ денъ, Буря била заставена да извѣрши предателство — да предаде родния братъ и да търгува съ честта на родината си. Тогава тя убила...

Я. Калиакренски

До като паднемъ въ браздата

Защо Господъ прибира при себе си най-хубавите чада на човѣшкия родъ?....

...Въ моето родно село имаше единъ чудесенъ младежъ. Неукъ бѣше той, но страшно надаренъ съ пъргавъ умъ и чиста като кристала душа. Бѣше единъ отъ най-трудолюбивитѣ между съселянитѣ, работѣше често по 16—18 часа денонощно. И все пакъ, когато вечеръ идваше въ малкото, но тѣй уютно и тѣй привѣтливо афене на Георги една хубава усмивка сняеше по слабото му лице.

*
Нѣкой похлопа на вратата на работната ми стая. Влѣзе високъ момъкъ, съ блѣдо, изпито лице и вглѣбнати очи.

— Кой сте вие? — попита хъзъ.

Една мѫжителна усмивка се опита да пропълзи по изобиленото лице, но замръзна край устнитѣ и въ очите се разлѣтиха, сразяваша печаль.

— Не ме ли познахте?... Нанистина, за непознаване станахъ! избѣриха бледниятъ устни.

— Танасе!... — азъ изтръпахъ. Бѣше веселото, жизнерадостно и работно момче отъ Сърнено.

Пѣзкинъ го да сѣдне.

— Видите ли до кое дрижке стигнахъ!.. Колко скоро самъ не усетихъ какъ стана тази работа... Танасъ се зачашли и притисна гърдитѣ си.

— И не можеше друго яче... Ние сме като добитъците: теглимъ, теглимъ докато паднемъ въ браздата, чакъ тогава ни изваждатъ жегала, но напразно — вече е много късно!... — Детето се нажали отъ собственинитѣ си думи и видѣхъ, че погледа му се замрежи. Но скоро се укопити и продѣлжи — Живѣемъ съ семъ на тѣмно: никой не е дошелъ да ни каже кое трѣбва да се прави и кое не... Ядемъ и приемъ каквото не трѣбва и когато не трѣбва... После съ тия вечеринки, новитѣ... модернитѣ, запотимъ се, па излѣземъ на вѣнъ и на прохлада... Ама ето, сега дѣлга прохлада ще ме чака...

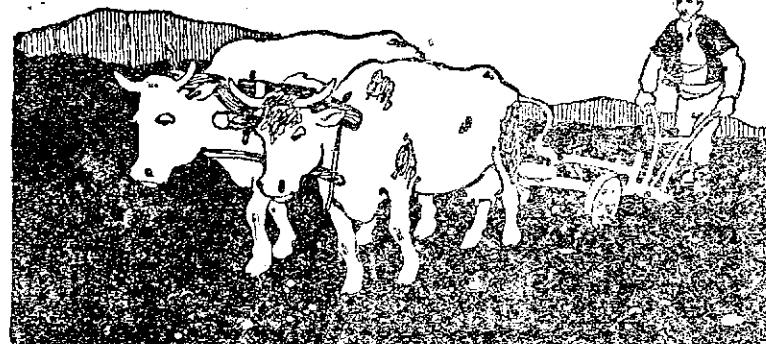
**
Думитѣ на момъка съ разбититѣ гърди удриха въ мое то съзнание съ чука на най-страшното обвинение.

И наистина, какво сме направили ние — интелигентнитѣ синове на този народъ — за нашитѣ науки братя! Когато излѣземъ отъ школскитѣ институти спомнями лиси затѣхъ? Сгрѣва ли ни идеала да отдѣлимъ поне малко, малко отъ труда си за тѣхното благоенствие?

Уви! отговаря е въ странната дълготворителност, която ни боде съ трагични случаи.

И затова ще падатъ, като покосени класове най-хубавите синове на нашата родина!..

Б. П. С-ъ

86-ТА СЕСИЯ НА О. Н.

Селото гори, а баба се мѣдри предъ огледалото

Оповестенъ е дневниятъ редъ на 86-та сесия на Обществото на народитѣ, която ще се открие на 18 януари 1936 год. Въ посочениятъ дневенъ редъ съ отбелзани 10 точки, между които най-важнитѣ сѫ: въпроса за Данцигъ, за Александрета (турска общност въ Мала Азия подъ чужда власт), Локарнския пактъ, въпроса за матери-

тѣ отъ първа необходимост и пр.

Съѣтовното обществено мнение, което се намира подъ тежестта на голѣмитѣ международни събития, не вижда сериознитѣ и тежки въпроси, поставени на разисквания въ О. Н. Маркаръ доказаното безсилне на тоя висшъ международенъ форумъ и анемичността на дѣлата му, въ

Родени, умрѣли, женени, разведени

Въ гр. БАЗАРДЖИКЪ

Презъ настоящата година до половината на декември, въ общинските регистри сѫ отбелзани: 803 раждания, 197 женитби, 631 умрѣли и 16 разводи.

Въ гр. СИЛИСТРА

Презъ 1935 год. сѫ отбелзани: 493 раждания, 144 женитби, 19 умрѣли и 9 разводи.

Презъ 1936 год. до половината на декември: 410 раждания, 133 женитби, 20 умрѣли и 12 разводи.

Въ гр. ЕАДИНСКЪ

Презъ 1935 год.: 161 родени и 113 умрѣли; презъ 1936 г. 127 родени и 109 умрѣли.

Правителството предъ оставка?

Звѣчера, въ дома на г. Д. Братянину, шефъ на Национал-лобералната партия, се състояло събранието на постоянната делегация на партията. Следъ събранието се дало комюнике, отъ което — споредъ комюниканитѣ на столичния печатъ — създава ясно, че днитѣ на правителството сѫ преброени. Споредъ мнението на столичните политически среди се съмѣта, че по два месеца настоящето правителство ще се откажи.

Дѣлто по нередовностите въ дуросторското окръжно управление

На 18 т. м. въ окръжния сѫдъ отъ Яломица се разглеждало шумното дѣло по нередовностите, извѣршени въ Дуросторското окръжно управление, отъ бившия директоръ Л. Георгиу, обвиненъ за присвояването на 50.000 лей отъ фонда на окр. управление. На сѫдебната скамейка бѣль изправенъ Г. Стериу, обвиненъ въ аферата съ турските паспорти, както и самия окръженъ управител г-нъ Тараку Пучеря, който се съмѣта, че е знаелъ за дѣлата на горнитѣ двама, но не е взелъ исканитѣ мѣрки.

единадесетия часъ на страшното утро, ОН като че ли отбѣгза да докосне въпроса за войната, който виси като Демоклиевия мечъ надъ човѣчеството и този за малцинствата, който не може да не раздухва бури отъ неголувания.

Благотворителното дѣло у насъ

Още преди 10 години чувството за взаимопомощ ще сѫ отбелзани: 803 раждания, 197 женитби, 631 умрѣли и 16 разводи.

целта — „Добротѣ“ ще сѫ така похвални инициативи.

Въ Балчикъ, Констанца дамскитѣ се къмъ Б. К. О. сѫ главни ръководители на почитни акции.

Въ Тулча има дамски митетъ къмъ нѣважащи българска църква „Св. Георги“. Въ Банатъ и Бесара

благотворителното дѣло въ ръжетѣ на отдельни дружества за ци, видейки неорганизирани

Конференция „Хигиена“

Недавна бѣхме оповестили, че въ града ни се основа нова потребителна кооперация, съ благопожелание, че съ него ще крепне кооперативното дѣло у насъ, въпрѣки горчивите прити въ недалечното и минало въ това направление.

Нашето благопожелание, изказано тогава съ известна резервираност, не се сбѫдна. Кооперация „Хигиена“ на втория денъ още пропадна и мина въ реда на всички начинания отъ подобенъ родъ. Присъствието на бившия председател на бившата кооперація „Лъмура“, която още частливи много граждани, още първия денъ даде да се разбере за печалния

рай. Г-нъ Даутъ, бивши председател на бившата

„Лъмура“ не можа да понася строгия контролъ на

г. К. Шестаковъ, дългогодишни и опитни коопера-

торъ.

Днесъ „Хигиена“ ликвидира. Г. Даутъ е прибрали капиталъ — парите на бедни граждани, ала не представа пакъ да ходи между граждани да ги увѣрява че „Хигиена“ още сѫ

съствува.

Напразно, кооперативното дѣло, безъ честни и достойни граждани у насъ е нищо.

Чети въ-къ
Добруджански гласъ

МОИТЕ РАЗХОДКИ

ИЯ, КОИТО НЪЖМАТЬ ИМС

Надвисналите стръхи на то-
жальската градъ сякашъ по-
тъгат да ме хласнатъ по-
лавата. И бързамъ азъ къмъ
тряда избъгамъ отъ това
негателство, отъ тълпата,
отъ всичко, което само на-
блодавайки го ме гнети...

Ела напуснала моста надъ
тънката вода, която носи всич-
ки зловония на този проклетъ
градъ, една жива сцена спрѣ-
погледа ми.

Две малки деца, облечени
в дрипи, съ бледи, настърх-
нати лица и посинели устнички
се бѣха спрѣли предъ ед-
но мърчило псе, което цѣло
трепереше. Д-цата гризеха ко-
ри. Едното се приближи до
псето, наведе се и му задума-
сь нежността, която срази
душата ми:

— И ти ли треперишъ, ка-
то настъ, милничко! На... на...

И то подаде коричката. При-
ближи се и другарчето му,
което също подѣли съ живот-
ното своята суха кора.

Дветѣ деца замилваха музу-
ната на кучето, треперейки.
Трепереше и псето. Но сега
всѣ, може би, отъ чувство,
което ини хората не можемъ
да изпитаме...

Поглежахъ нагоре по пъсете-
то. Растилаше се добруджан-
ската степь, покрита съ синъгъ.

Внезапно странка гледка при-
влече вниманието ми. До спорт-
ното игрище се издигаше е-
динъ човѣкъ, направенъ отъ
сънъгъ. Веселъ бѣше този
сънъжко: кивналъ глава, довол-
но наляпалъ една лула, той
цѣль сияеше въ съюта бѣло-
та. Бѣха го направили охол-
нитѣ, доволниятѣ дена презъ
дена.

До сънъжния човѣкъ се при-
ближи единъ старецъ. Набраз-
деното му лице носеше пе-
чата на щѣляя страшенъ гнетъ,
който му е билъ единствения
съпътникъ въ живота. Старе-
ца погледа къмъ залѣзаше-
то слънце, после прикачи
до безгрижния сънъжко, спрѣ-
тихъ, дружески погледъ вът-
ру му и сякашъ искаше да
му каже:

— Здравей, приятелю, дове-
чера ще спиме единъ до
другъ...

Красивъ пурпуръ се разли-
ваше във върху бѣлата земя, мил-
ваше всичко наоколо, само
във върху немощния беднякъ не
се сирѣ.

Минаха безгрижни младежи,
които пѣха весело. Тѣ замѣ-
риха съ камъни сънъжния чо-
вѣкъ и го събориха.

Ще спи тая нощъ старецъ
безъ другар...

Л. П. С-въ

ДА СЕ НЕ КОЛЕДУВА НА БЪЛГАРСКИ...

Нашият кореспондентъ отъ
Силистра съобщага единъ
страненъ случай: въ с. Ба-
букъ поставиша шефъ Аура-
ру въ забранилъ да се коледу-
ва на български. Селяните по-
дали заявление до г. окръж-
ния управител и чакали да
имъ се разреши да коледу-
ватъ по обичантѣ, наследени
отъ дѣди и прадѣди. Бабуче-
ни били увѣрени, че това ще
имъ се позволи.

Ние сме увѣрени, че втори
подобенъ случай надали има
въ Добруджа. Всѣка година
младите добруджанци коледу-
ватъ несмущавани отъ никого.
Този обичай е тѣй запазенъ и
таченъ, щото престъпление би
било ако се наруши. Коледу-
ването — това е най-голѣма-
радостъ за младите. И нѣ-

ма по-приятни дни и нощи за
селските момци, отколкото
тия, когато се събиратъ да
заучаватъ коледни пѣсни и се
готвятъ за коледуване.

Случаятъ отъ с. Бабукъ, до-
ри не ни се вѣрва...

КНИЖНИНА

Добруджанскиятъ писа-
телъ Я. Калиакренски изда-
де една отъ най-хубавите си
книги: „Легендата за 40-ти
Калиакренски девойки“.

Въ една художествена фор-
ма е възвъздадена най-славна-
та епоха отъ нашата родина:
разцѣта й при Добротича и
Иванко, а също така и залѣ-
за — нахлуването на турци-
тѣ. Книгата е издадена отъ
софийската книжа „Древна
България“.

*

Г-нъ Хр. П. Капитановъ
издаде въ обемистъ томъ живо-
тотоописанието и прегледа на
поезията на покойния голѣмъ
добруджански поетъ Пана-
йотъ Станчевъ — Черна.

Подробно и съ похвално
старание авторъ е разгледалъ
всички страни на така разис-
квания добруджански талантъ
отъ чисто българско произ-
ходжение.

*

Г-нъ Д. Н. Минчевъ издаде
въ Констанца на румънски е-
зикъ брошурата си „Българ-
ското възраждане и Румъния“.

*

Редакцията на „Банатски
Български Гласникъ“ стѣкмила
„Банатски Български Кален-
даръ“ въ 130 страници, голѣмъ
форматъ, който е единъ
подробенъ алманахъ за кул-
турно-просвѣтната прѣява на
нашите задкарпатски братя.

*

Добруджанскиятъ поетъ г.
Димитъръ Наскалевъ работи
въдъ своята поема „Гавашка-
та могила“.

Сюжетъ на този крупенъ
трудъ е взетъ отъ живота на
нашата родина грѣзъ турска-
рбия.

Ние очакваме съ нетърпе-
ние завръшката на поемата, напи-
сана съ замаха на р. скитъ
класически творби отъ този
родъ.

Ние очакваме...

ИЗКУСТВО

Многообещаващиятъ добруд-
жански скулпторъ Борисъ
Караджата и тази година
организира чудно-хубава из-
ложба въ зала Далесть отъ
Букурещъ.

Групите: „Пророка“, „Рж-
ченица“, „Намѣрения камъкъ“,
„Риболовецъ“ и др. направиха
отлично впечатление.

*

Художника Ат. Пав. Поп-
ковъ отъ Базарджикъ е пари-
сувалъ множество икони отъ
Българската църква отъ Кон-
станца, които сѫ още едно
доказателство за безспорния
талантъ на тѣй обещаващия
ни съгражданинъ.

Добруджани създадоха една
история, която е най-голѣмото
обвинение противъ забравата,
съ която ини га е била трети-
рана тѣхната родина.

РОДНА ПОЕЗИЯ

РУДИ

Обичай своя Руди ти,
обичай го Бабета,
че той къмъ слънце се стреми
срѣдъ тѣмнина проклета...

Веднашъ ли те не увѣри
във своята общъ чиста?
Веднашъ ли горести откри
въ душата ти лжиста?

По стръмни сънъжни върхове
за тебе смило крета,
надмогнала пречки, сънъгове
и своята участъ клема.

Предъ бури, студъ и тѣмнина
той нигма се не спира,
жадуващъ общъ, свѣтлина
да бълсне надъ всемира...

За него си невинна ти
и нежна катъ кокиле,
всегдашно въ будни му мечти
сияешъ ти, момиче.

Той крета, стъжна твърдо съ
кракъ
съ душа отъ пламъ обзета,
и ако те не има пакъ,
тогазъ прости, Бабета...

За две очи

Отмина ти — свѣтла и небрежна —
и любовъта ми свѣтла помрачи,
макаръ че бѣ пленителна и нежна
за две очи, — за моите очи...

Въ гърди горъхъ призови коннезни
и моя влюбенъ погледъ те ласка,
но много често съ мисли безнадежни
сърдцето ми беседва и рида...

Така азъ шепнъхъ въ мжка безпредълна,
че ти мечта ми свидна помрачи,
макаръ че бѣше лилия вълшебна
за две очи, — за моите очи...

БОРИСЪ КОЛЕВЪ

Добруджа-зименъ курортъ

Славата на Балчикъ и
Сребристи склонъ, се носи
по всички Букурещки ху-
дожествени салони и пълни
страниците на литератур-
ните списания. Въ едно
кратко време забравениятъ
брѣгъ на забравена Доб-
руджа се украси съ вели-
колепни вили и здания,

които съ своята кокетностъ
и екзотичностъ, отнека
много отъ естествената му
груба красота.

Сега се подхвърля идея-
та да се обяви сребристия
склонъ за зименъ ку-
рортъ. Голѣмитѣ и отвесни
брѣгове, които полегато се
впускатъ въ дълбоки доли-

ни, даватъ широка въз-
можност на скиорите да
упражняватъ своя спортъ.

Дълбоките долини око-
ло Балчикъ, Татаръ - Слюй-
чукъ, Каварна, Калиакра
са прекрасни и ненадими-
нати спортни места, кога
снѣгът ги покрие.

Ако тази идея се осъ-
ществи, не ще мине много
време и зиме Добруджа ще
привлече много спортисти.
както лѣтните привлича много
лѣтвовници.

Чети в-къ

Добруджански гласъ

д. н. Минчевъ

Българи - румънски литератори

Въ редица статии, поместени на това място, ние се постарахме да разгледаме и опресним взаимните отношения между румъни и българи, които съществуват. Споредът румънският виден славист проф. Ионъ Богданъ, сега покойникъ, никой народъ презъ течение на въковетъ не е ималъ такива тясни връзки, както тъзи два туниски народи. Разгледахме по-нашироко въпроси във взаимните отношения въ скопоиздавания нашъ трудъ „Румъния и българското възраждане“, като отбележахме и приноса на румънския народъ за възраждането на българите.

Ето защо, да не се види никому чудно заглавието на настоящата статия. Нема никако странно и загадъчно. Всичко изхожда отъ най-обикновено естество. И тъй на въпроса: българи — румънски литератори.

Най-напредъ ще посочимъ името на **Антонъ Панковъ** или Пановъ (1794 — 1854), българинъ отъ Сливенъ, познатъ въ румънската книжнина подъ името **Антонъ Панъ**. Още 12 годишъ, презъ размирната 1806 г., малкиятъ Антонъ се прощава съ родното си огнище и намира убежище въ Бесарабия. Отъ Кишиневъ иде въ Букурешъ, но и тукъ не се застоева. Неспокойната природа на Панковъ преброява много градове и паланки на Румъния, където упражнява разновидни занаятия. Билъ е църковенъ пъвецъ, даскаль въ семинария отъ Ръмникулъ-Бълча, учигель по музика и пр. Къмъ политическия животъ е много равнодушенъ и така се обяснява факта, че той не е замъсенъ въ революционни движения. Въ румънската литература Антонъ Панъ има заслугата да е открилъ богатия „изворъ на народната поезия“, а покрай това да проведе популярният елементъ въ художествената литература. Творчеството на Панковъ се състои отъ тридесетъ тома. По-главните също *Пословци, сиречъ поговорки или приказки за душата* (сборникъ пословици пояснени съ характерни анекdoti). *Една седмица на село* [народни обичаи и вървани, предадени въ разказвателна форма], *Болница на любовта* [нѣщо, като антология на любовта пред-

назначена за народа] и всеизвестните *Приключения на Настрадани Ходжа*.

Друго име, познато въ румънския литературенъ животъ е това на поета **И. Банковъ**, авторъ на *Оригинални поезии*, издадени въ Краища презъ 1859 г. За него споменава литературниятъ историкъ Г. Адамеску.

Следът Банковъ иде на редъ **Димитъръ Великсинъ** (1840—1896), поетъ, познатъ подъ литературното му име **D. Velisson**. Писалъ е стихове не само на роднинъ си езикъ, но и на френски и румънски. Споредъ

нашия кореспондентъ отъ Констанца е дългогодишъ труженикъ на перото и горещъ привърженикъ за културно-просветното сближение между двете съседни страни: Румъния и България.

Той е издалъ редица брошюри, написалъ е въ ромънския и български печать множество статии и е конфериралъ въ убеждение и горещина на тази тема.

Г-нъ Д. Н. Минчевъ е младъ и крайно трудолюбивъ, предъ него се разкриватъ най-обещаващи бъдници.

съвременниятъ критикъ и писателъ К. Арическу (1823 — 1886), Д. Великсинъ е билъ единъ отъ най-добрите румънски поети на епохата. Въ недвачерието на българското политическо освобождение се появява името на поета **Петъръ Домъ**. Протичъ. Подобно на Великсинъ, Протичъ е писалъ стиховете си на румънски, френски, гръцки и български. Въ неговия сборникъ *Poesii* — *Poesii* издаденъ въ Букурешъ презъ 1875 г. намериме стиховете: *Universitatea, Amicul meu C. A., Adio la Elepatac* и *Sarlatanul*.

Въ ново време, като единъ отъ най-видните румънски поети се явява **Панайотъ Станчовъ — Черна** (1881 — 1913), роденъ въ китното тулчанско село Черна. За румънската литература **П. Черна**, подъ

това име е познатъ поета, е „пъвеца на щастливата любов и на дионисийскиятъ устремъ на живота“. Новоиздѣлзата книга, посвѣтена на живота и творчеството на Черна, отъ г. Хр. П. Капитановъ,

ВЕСТИ ОТЪ КОНСТАНЦА

— На 26 декември, въ разкошниятъ салонъ на българското общество, ще се състои традиционния годишъ балъ на българска колония.

— Любителската театрална трупа, подъ режисорството на г. Н. Еменковъ, усилено репетира комедията „Тигърътъ“ отъ писателя Дамянъ Калъзовъ, която ще се представи въ скоро време.

— Наскоро ще бъде инесена една музикално-литературна вечеръ съ отбрана на програма. Съсъсения хор при Българското общество взема живо участие въ музикалната част, ще изпълни редица отбрана пѣсни.

— На бѫдни вечеръ детскиятъ хоръ на българското училище ще коледува.

ни освобождана да дадемъ по-обстойни бележки за поета.

Киро Нановъ († 1918) е другъ именитъ българинъ, който се очертава въ румънската белетристика. Нановъ е разказача на „Душавската равнина“, както го характеризира единъ критикъ. Отъ него винтъ сборници разкази отбелзвате *Стари гръхове и Окото на дявола*. Последниятъ му трудъ *По следите на пророчиците*, представлява художествено и поетическо описание на впечатленията му изъ едно пътешествие въ Светите места.

Отъ полемиките изъ печата се научаваме, че същъ българи, две имена, които много се ценятъ въ следвоенната румънска литература: поета **Никифоръ Крайникъ** [съ истинско име Йонъ Добри, роденъ презъ 1879 г.], директоръ на списание **Videacul** и младиятъ писателъ **H. Креведия** (1904). Посочваме ги като българи съ резервност, понеже нѣмахме възможност да пръвътъ търденията въ полемиките. Фактъ е, обаче, че и двамата същъ родени въ окръгъ Влашка [Гюргево], където живеятъ българи и румънлизирани такива и освенъ това знани български езикъ. Н. Креведия има даже готова за печатъ на румънски една антология на български поети.

Напоследъкъ, въ румънската литература съвътъ се появява името на **Стоянъ Г. Тодоръ**, авторъ на романа **Хотъ Мегданъ**, съ сюжетъ изъ живота на периферията. Стоянъ Г. Тодоръ, или Тудоръ, както сега се именува, е роденъ въ близкото до Букурешъ село Кажна. Ежедневни-

Всички единъ честно мислящи не може освенъ да сърадва отъ сърдце на участните на тези творчески сили, като тъй безрезервно дава съвътъ своя скроменъ приносъ за обогатяване на румънската литература. Това нѣщо става още по-ценено, когато се знае, че литературата е най-идеалниятъ факторъ за сближение между отдѣлните народи.

Спираме тукъ, като мислимъ, че гореизведените данни достатъчно оправдаватъ за главните и целта на настоящата статия.

Печатница „ИЗВОРЪ“

Предпочитайте Неврадоль д-ръ Бончевъ (Nevradol D-r Boncev)

(одобрено отъ Министерството на народното здраве) като най-добро средство противъ невралгия — главоболие и зъбоболъ, настинка — грипа, ревматизъмъ, ишиасъ.

За проданъ, въ оригинални кутийки, въ всички аптеки и дрогерии.

Представителъ за Румъния: Н. КОСТОВЪ аптекарь Базарджикъ (Дрогерия „Централа“)

СЪНЬ БОЕВЪ — Виена

Културния живот на българите въ Виска

Животът на българите въ Виска показва въ последните години едно творческо явление въ формата на различни културни прояви. Въ времена на много места вижда се увъковъчени белези на българската култура — въ техническия музей, въ музея на народното изкуство, въ художествено-историческия [мемориална сбирка], въ художествено-историческия [старобългарското съкровище въ замъка четиринаадесета], а на централните гробища намък приличат и свързват — гробовете на К. Иречекъ и на Паница — високородолюбивия основател и първи председател на Българската община въ Виска.

Освенъ това, гробовете на 4-5 души български офицери починали тука презъ време на Балканската война и може да забравят отъ насъ, съзъ въ празника на мъртвите [светия свити на първи ноември] предметъ на голъмо внимание отъ страна на нѣмците, които ценятъ високо българския геронъмъ и полагатъ обилно забота на забравените отъ настъ гробове — свѣтилица, както това е ималъ случаи лично да установи пишущиятъ тѣзи редове. Най-голъмтъ и трайни културни следи въ чужбина оставятъ, безспорно, самите българи, които живѣятъ тамъ. Като прояви на родолюбие въ последните две години въ Виска и не трѣба да споменемъ: казаката за българските малцинства организирана отъ Българския националенъ студентски съюзъ и държана отъ пишущия тѣзи редове въ австро-германското занаятчийско дружество, чийто салонъ бѣше препълненъ съ чужденци, между които английски и италиански кореспонденти. Голъмиятъ и задушевенъ приемъ на новия български пълномощенъ мъръ въ Виска г. полковникъ П.

Драгановъ, по случай Тезоименния денъ на царь Бориса III; никога въ българската легация, която многоуважаемия г. министъ нарече „домъ за всички българи“ не съзъ събирили толкова много българи. Едно доказателство, че отъ дѣловитостта и личната вешчина на най-висшите български представители въ чужбина зависи въ голъма степень и творческия духъ на желаниято сцепление и единодушие. Празнуването на деня на великия славянски равноапостоли св. св. братя Кирилъ и Методий, по който случай замѣстникъ-председателъ на българската община въ Виска г. Ахтарджиевъ посвети многообразниятъ присъствующи въ родолюбивите завети на българщината въ чужбина, г-нъ министъръ освидетелствува съ примѣри нуждата отъ реалната поука на културни народи въ нашата отечествена политика, а пишущиятъ тѣзи редове произнесе слово на темата: „Кирилъ и Методий, културенъ подигъ като историческо дѣло на българския народъ“.

Трѣбва да споменемъ и ежегодния български балъ въ Виска уреденъ отъ студентите въ военното казино, дето съзъ събирайтъ най-видните приятели на българщината отъ Виска: танци, български пѣсни, ржачници, лотария на български предмети, всичко това оставя най-добри впечатления у българи и чужденци. Годинината отъ вѣзачването на И. В. Царь Борисъ III на престола, на който денъ се извѣрши хубава църковна служба за „българската династия, народъ и войнство“, както гласѣше благословията на Божия служителъ въ руската църква. Присъствуваха много българи студенти, както и членовете на българската община отъ Виска, а така също и персонала на царската легация. Не

дълго следъ това студентите си направиха обичайната годишна среща, кѫдето при весело настроение биватъ разменени мисли върху студентските неволи и зовещия дълъгъ на младежката къмъ слятата майка-родина. Подъ почетната защита на австро-българското културно дружество въ София, както и по-късно закрилата на българската царска легация въ Виска, секретарътъ на българската община въ Виска госп. З. Ахтарджиевъ откри фототехническата изложба на младия софийски фотограф Пенчо Балкански, която бѣше отворена до 1 декември тази година.

На 26 ноември тази година по починъ на председателя на българското академическо дружество въ Виска „Отецъ Паисий“, именно Бакаловъ, бѣше устроена вечерна сказка за България въ салона на австро-германския клубъ на чуждестранните студенти. При стечението на много българи и чужденци — нѣмци, хървати, украинци, поляци, унгарци, италианци, албанци, пишущиятъ тия редове произнесе слово за безграничния геронъмъ на добродетелния български народъ, както и за неговата тежка настояща участъ, която се отразява и въ съчувствието на европейското обществено мнение и политическа съвестъ. Сказчикътъ завърши съ думите: „Духътъ на българския народъ е божествения гласъ, който ни шепне презъ вѣкъ — това що не ма убива, ме прави по-силенъ. За настъ българитъ на всѣкїжде важатъ думитъ на нѣмския поетъ Шодричъ: всичко друго е ложа, едно е вѣчна истина — ние имаме едно отечество и въ него искаме да живѣмъ достойно и доблестно...“ Така, ма-каръ и делечъ отъ родината, българитъ въ Виска непрѣстанино мислятъ за нея!

празенъ.

Бѣхме поканени въ една частна къща: бѣхме по-вече отъ двадесетъ души. Сърдцео ми се сви — какъ ще ни посрещнатъ стопаните?

Но още отъ врата стеснението ми изчезна: възрастна жена, съ завладяваща усмивка ни посрещна на прага и съ непринудена любезнотъ ни подкани. Пъргави моми се здрависаха и разшетаха чевръсто. Скоро въ стоятъ, заети отъ гости, настана атмосфера на топла задушевностъ и сърдечностъ.

Гостоприемство — скажа гордостъ на моето изтерзано племе — промъкнала се въ дверурдъ.

Въ Южна Добруджа

на единъ сборъ

Бѣхъ на сборъ въ малкото село отъ балчишко, Симеоново.

Въ дома, предъ селската кръчма се бѣха на събрали сколо люлките и шекердите надѣшилъ отъ съседните села, предимно млади хора.

Масите предъ двете кръчки стояха почти празни, както бѣха и джебовете на сборяните. Но не само тоя обстоятелство даваше печална оцѣненостъ на празненството; посетителите бѣха скромно облечени, нищо почти ново, често до-

ти оставашъ да сгрѣвашъ душитъ, да ги сродявашъ и ободрявашъ...

Заврѣтъ патефона, сложиха плака и уви! звучитъ на нѣкакво танго изпълнена стаята.

— Колко ни е мѣжно, че не можемъ да се снабдимъ съ нашите пѣсни! — изповѣда стройния младъ домакинъ — ергена въ къщи.

— Азъ имамъ едно хоро! обади се една мома измежду гостите, бѣше отъ същото село: като сърна промъкна се измежду столовете и изхвъръкна. Скоро се заврѣна съ плочата и ние извихме хорото. Наловиха се и старите. Стана топло, приятно, сладко, сладко на

коледни обичаи у банатските българи

Следъ гроздобра и обира-
нето на царевицата, следъ за-
сяването на пшеницата, банат-
ските българи (живущи из-
ключително въ селата) сѫ съв-
семъ свободни. Наближи ли
Коледа заклаватъ свинитъ, отъ
които изготвятъ най-разнооб-
разни консервириани mesa
и др.

Въ последната седмица сре-
щу голъмия празникъ всѣки
помъ си окрасява прозори-
ците съ картички: агнета и ов-
чари, символизиращи рожде-
нието на Исуса.

Тайно отъ децата се нареж-
да коледното дръвче, въ го-
стината стая. Презъ последния
денъ се меси крава за коле-
даритъ. Въ едини се слага ед-
на монета, който я намѣри
трѣбва да я подари на църк-
вата.

Бажди вечеръ се посреща-
съ особена тѣржественостъ.
Нарежда се голъма трапеза,
по която се разхвърля плѣва
и съно, а подъ масата се пръ-
скатъ разни зърна [ечмикъ,
пшеница, царевица и др.] за
да бѫде годината плодородна.

При стѫмняване челядъта се
събира около трапезата, запа-
лватъ свещъ и най-старата въ
дома приказя, четейки молит-
ва.

По улицата се разнасятъ
пѣсни и троноятъ на нозе. При-
стигатъ коледаритъ. Водача
имъ пита отъ вънъ: „Добрѣ
вечеръ! Чиститу е по родени
на Исуса! Ни пузлену да
пътимъ?“

Отговора отъ вънре е:
„Да!“

Младите коледари — обик-
новено започватъ съ пѣсните,
въ която се говори за ангел-
чето, което е известило на
най-ближните до Витлеемъ ов-
чари за раждането на Исуса:

*О пастире, станети
и на едно трагнети
въ Витлеемъ варуша
да намърите Исуса
въ саята де е гудинъ,
въ яслить де е сложенъ*

между две живини,
той средъ тѣхъ лизи,
Радвай се кумша,
че се-й родилъ Месия
отъ девица Мария!

Следъ като бѫдатъ дарени:
коледаритъ, децата се завеж-
датъ при елхата, закоюто имъ
се казва, че е подарена отъ
новородилия се Христосъ.

Обикновено, следъ това мла-
дите тръгватъ по посещения
изъ близки и познати.

Въ 11 ч. презъ ношта се
разнася звона на църковното
клепало. И всички жители, отъ
блечени въ празнични пре-
мѣни се отправятъ за църква-
та, кѫдето ще се отслужи
срѣднощната миса [литургия].
При първите топове на орга-
на, вѣрющи запѣватъ въ е-
динъ гласъ:

*Слава бѣ въ града на Бога,
миръ да бѣ тукъ на хората,
чисти духове ангелски,
пъять радустни пѣсни,
слава бѣ на Бога!*

Въ дена на празника мла-
дите отиватъ на малката миса
[литургия], а възрастните на го-
лѣмата. Презъ останалото време
се уреждатъ обици веселия,
хорѣ, танци и хорово пѣне.

Както е известно, банатски-
те българи сѫ отъ католиче-
ско вѣроизповѣдане, но съ-
бичатъ имъ съ взети отъ чи-
сто български битови тра-
диции. Тѣ сѫ ги отнесли като
скажъ даръ отъ Майката —
Отечество, която сѫ напуснали
отъ прѣклетата участъ на чер-
ната робия.

Тия обичаи сѫ бетония
мостъ, който свързва братята
по кръвь отвѣдъ и отсамъ
Дунавъ. Тѣ ще пребаждатъ до
като пребъдатъ и българския
родъ по земята.

Значи — вѣки вѣковъ.

Франци Н. Лебановъ:
уч. VII кл. при Българската
Част. гимн. отъ Базарджикъ

Какъ отдавна не бѣхъ си
поприкарвалъ така!..

Следъ хорето запѣхме,
после забѣрихме, но ско-
ро тона се нажежи. Тия от-
крити, прости души, струя-
ха обици мълнии...

Бѣше призори, когато ре-
шихме да си легнемъ. Кѫ-
де ли ще ни сложатъ тол-
кова свѣтъ?...

А всички спахме много
удобно, на чисти постели.

Наистина, Златна Дѣбу-
джа!..

Преди да заспя си мис-
лихъ:

— Не се гаси това, че-
не гаси!..

Л. П. С-въ

Чети в-къ
П. б.

КУЛТУРНА ДОБРУДЖА

НАШИЯ ТЕАТЪРЪ

(Мисли и тежки впечатления)

Нѣмаме театъръ. Бѣше време, когато вдъхновени младежи, съ едно рѣдко себеотрицание и любов къмъ родното изкуство, даваха представления и утра, литературни беседи и пр., които за дѣлги години ще останатъ въ паметта ни като скажи спомени отъ едно творческо минало.

Ежбѣтъ между „наши“ и „важи“ разклатиха основите на театралното ни дѣло. Безучастието и нехайството на гражданско-допълнителното преустановяване на каквато да е сценична дейност. Това последното трѣбва да се подчертава, защото днесъ, като една горчива ирония,чуваме отъ всѣкїдже: — „Зачо нѣмаме театъръ? Поне за празниците тръбва да се даде нѣщо.“

Нека не го криемъ; горните думи сѫ убийствени за радатели на театъра, които днесъ сѫ лишени отъ възможността да се явятъ на сцената. Преди, когато се оповестяваше нѣкакво театрално представление и комисиите (все отъ любители, цѣла вечерь репетирали) тръгваха да продаватъ билети, много граждани — и най-вече тѣзи, които днесъ се „интересуватъ“ отъ театралното дѣло — не купуваха билети, не посещаваха театъра. Отказътъ да се даде 10—15 лей за билетъ, за родния театъръ, отъ чии-то фондъ любителите не се ползваха, бѣше неизказано ижителенъ за тия, които работиха съ съзнанието, че вършатъ едно свято дѣло. Тѣ никога не бидоха удостоени съ подобаващото внимание, нито отъ страна на отговорните лица, нито

отъ претендиращото се гражданство за племенно съзнание. Представленията се посещаваха предимно отъ еснафа, този нашъ еснафъ, който още високо държи на своята традиция и който въ миналото очертава пътя на възраждането и поддържа всички прояви.

„Ителигентнитѣ“ и имащи се за такива — слѣпите подражатели — не посещаваха представленията; или идваха и още следъ първото действие си отиваха, за да не „развалиятъ“ впечатленията си отъ нѣкои Букурешки или други театри!

И днесъ имаме любители — колкото да сѫ били слаби на сцената — които майсторски имитиратъ кой багаташъ или „ителигентенъ“ какъ е отказалъ да купи билетъ и кой, многознаещъ критикувалъ това, шо видѣлъ на нашата сцена.

Но ето че времето минава и театъра мина въ забравата. Тежката завеса на малката сцена не се вдига вече, за да чуятъ гражданинъ родната речь и да видятъ, че и ние добруджанци, колкото силиятъ ни позволяватъ, се мъжимъ да допринесемъ нѣщо за изграждането на театралното дѣло въ тоя край.

Времето минава, театъра гльхне и като че ли никой не чувствува болката отъ раната, която все по-вече расте.

Ала до-ще време когато, въ редицата на безброя спомени, ще се говори за нашия загубенъ театъръ като за нѣщо мило и скъпо, но ще бѫде късно.

Н-ва

Каварна

Младиятъ и енергиченъ културно-просвѣтенъ дейтель Отъ крайморския градъ г. Драганъ М. Гочевъ е подготвилъ за първия денъ на Рождество Христово отпразнуване коледното дѣлво съ богата литературно-музикална програма.

Огличили се ученици и ученички

На 10 т. м. Българските частни мѫжка и девическа гимназии приключиха първия срокъ на учебната година. Ученическите книжки сѫ раздадени. Презъ тоя срокъ отъ мѫжката гимназия се проявили като най-добри по успѣхъ следниятъ ученици:

Кайкамджозовъ Г. Георгиевъ, Радевъ Р. Василевъ отъ I-ви а. кл.; Ташевъ Здравко, Ковачевъ Ив. Христовъ, Събевъ Съби отъ I-ви в. кл.; Джамбазовъ Крумъ и Енчевъ Енчо отъ II-ри а. кл.; Ивановъ Иванъ Колевъ отъ II-ри в. кл.; Ивановъ Ив. Колевъ отъ III а. кл.; Зографовъ Стефанъ Георгиевъ Божо отъ IV кл.; Димитровъ Д. Ивановъ отъ V кл.; Анковъ Димитъръ и Константиновъ Веселинъ отъ VII кл.

Отъ девическа гимназия се отличили следниятъ ученички:

Касабова Йорд. Ненчева, Каликова Др. Славова отъ I-ви а. кл.; Хараламбова Н. Захариева, Георгиева Р. Янакева, Иванова П. Пътева, отъ I-ви б. кл.; Каликова Г. Йорданова, Милева М. Стоянова отъ II а. кл.; Икономова Св. Стефанова, Ръзкова Йорд. Христова, Господинова В. Ангелова, Абаджиева М. Николова отъ II-ри б. кл.; Касабова Н. Ненчева, Джендова Я. Тодорова, х. Великова Р. Христова, Балканска Д. Иванова III кл.; Атанасова З. Костова, Атанасова Л. Аврамова, отъ IV кл.; Попова К. Борисова, Сарандова С. Георгиева отъ V кл.; Смокова Ст. Иванова, Консулова Я. Андреева, Янева В. Стефанова отъ VI кл.; Милева Зд. Георгиева, Вичева Р. Пенчева, Харбова Ст. Димова отъ VII кл.; Божкова Г. Славова, Димитрова Г. Пътева отъ VIII.

Нека изброените ученици и ученички служатъ за примѣръ на другите: всички да радѣятъ за повече свѣтилина, защото въ науката е днесъ опора на живота и благodenствието на общество.

Честити свѣтлите Христови празници на учната се добруджанска

Балчикъ

Етнографически музей въ гр. Балчикъ

Той ще бѫде първия по богатство и уредба

По починъ на г-жа Елиза И. Братияну, съпруга на покойния голѣмъ румънски държавникъ Ионъ К. Братияну и на кмета на града, г. Г. Фотино, председатель на Камарата, въ близко бѫдеще ще се открие въ гр. Балчикъ етнографически музей. Зданието, кѫдето ще се помещава музея, на са-

ствения въ цѣлото кралство.

Въ него ще бѫдатъ изложени предмети и нѣща, които ще характеризиратъ жицата, нравите, обичаите и носиите на пъстрото добруджанско население, независимо отъ неговия етнически произходъ.

Съ удоволствие отбелзиваме, че редомъ съ другите стаи — изложби се предвиждатъ отъ инициаторите уредбата на стая, представляваща български селски добруджански битъ, въ която ще бѫдатъ изложени характерни български битови нѣща изъ ежедневния животъ на добруджански българи.

Инициаторите заслужаватъ похвала, а музея — пълно внимание.

Дим. Вълноломовъ

Новото балчишко пристанище

Нѣвга въ живописния Балчикъ слизаха презъ есеня ежедневно по 3—4 хиляди кола на скеля, сега, когато чрезъ желѣзопътните гари всичко се изпраща въ Констанца, шосето

презъ този сезонъ е почти празно, скелите са пуста, събориха се и последните желѣзни стълбове.

Презъ 1933 г. румънското правителство взе решение да построи ново, удобно пристанище въ красивия крайморски градъ. Изготви се въ флотската дирекция отъ Констанца планъ на пристанище — базинъ съ 6

Театъръ въ Силистра

„Човѣкътъ съ краната“ отъ Чиприянъ

Българиятъ животъ въ Силистра ще се открие съ пиесата „Човѣкътъ съ краната“ отъ румънския драматургъ и актьоръ Чиприянъ, въ български преводъ г. Георги Карагеоргиевъ.

Представлението ще бѫде една стѣпка напредъ въ полето на румънско-българското сближение.

„Човѣкътъ съ краната“ драматично творение съ

ни достойнства. Една дѣлбока човѣшка идея лежи въ основите му: горещата вѣра и преданность къмъ единъ идеалъ тласкатъ индивида дори по пътищата на унищожаване личното си дѣстониство, за осъществяването на този идеалъ.

Въ изнасянето на пиесата взематъ участие най-добритъ сили на българския театъръ, подъ ръководст-

Д. КАПИТАНОВЪ

Българският език въ Румъния

до възприето е мнението большинството на скитните историци, че зараждането на румънския език може да се говори между продължителното владичество на руманизиращите елементи от Траянова и славяните, които възстановиха българския език, създаден по-късно, след VII век се възстанови българската държава. Балканският полуостров

о начало на славянинъ проникване въ Траяновия се възприема като на V в., а подъ обозначението славяни, или и славяни, въ никой случай може да се говори за българи, хървати, или славяни, които никога не сѫха премъкнати презъ Румъния, а и български славяни.

зъ съжителство между
анизираният елементи
гереските славяни про-
извади народното съ-
учавана. Частичните случаи
съ откъслечни, непълни и
не дават ясна представа
за действителността.

Румънския писменъ езикъ за първи път се отбелязва въ XVI в., съ едно евангелие написано на две колони, едната българска, другата въ преводъ на румънски езикъ, тъй нареченото евангелие на Кореси. Още този моментъ, даже до XIX в., не изчезва напълно българският писменъ езикъ въ Румъния, но се засилва румънската и гръцка писменост, руската въ Молдова и латинската въ Трансилвания.

достигатъ до 3 | 5,
ъ други до 2 | 5 отъ
румънски думи, съ
зи стариинна, тѣй да
чемъ първична епоха
приосновение. Не са-
циалния езикъ, кой-
XVII вѣкъ въ Румъ-
нските земи, и съ-
включително българ-

Презъ тоя вториченъ пе-
риодъ на българско влия-
ние оставатъ въ румънския
езикъ всички чёрковно ад-
министративни терми и
срѣднобългарските думи
които днесъ срещеме въ
румънския езикъ.

и говоримия, като имъ планинските съжажъ тъй българ-
ладъка на българ-
ържава, започва по
бръгъ на Дунава не-
риятенъ процесъ надъ
ския езикъ. Въ XIII
зуватъ се и румън-
Принципати и насе-
отъ лѣвия бръгъ на
заживѣва свой не-
мъ държавенъ жи-
ко то се освобождава
лното влияние на бъл-
ар държавенъ апаратъ,
падането на българ-
ържава подъ турци-

Оѓь втората половина на XVII в. до освобождението на България отъ турците непрекъснато българите сѫ се връщали отвъдъ лѣвия бръгъ на Дунава, по обратна посока по пътя минали нѣкога отъ предѣдитъ имъ. Тая грамадна емиграция на българи въ Румъния, сѫща остава известни следи на българско влияние. Като изключимъ българите отъ Бесарабия (350.000), тия отъ Ванатъ, (50.000), тия отъ селата край Дунава, Олтения и Мунтения и селата около Букурещъ (150.000) и тия отъ Северна и Южна Доб-

о замъна на това, същето на българско-
тическо влияние надъ-
формения румънски
засилва се българ-
ческо, черковно и
влияние, въ едно
процъзвтвяне на
бруджа (350.000), българи
които се знайтъ за такива
пазътъси обичаите, а грама-
дна часть отъ тѣхъ сѫ и съ-
будно нарѣдностно съзнание
оставатъ още около един
милionъ нови българи почти
окончателно изгубили ези-
ка и българското си съзна-

известни бледи далечни спомени. Тия порумънчени българи, преселници отъ България, начиная отъ XVII до XIX вѣкъ, тѣй да речемъ отъ третичния периодъ на българското влияние, сѫ окончателно изгубени за българското племѣ. Но и тия порумънчени българи сѫ оставили много думи отъ новобългарски езикъ които съставляватъ третата наслойка на български думи въ румънския езикъ.

Отъ това непрекъснато съжителство въ продължение на 14 вѣка между българи и румъни и отъ по гъщане или изгубване езика на милиони порумънчани българи, лесно можемъ да си обяснимъ защо днесъ въ румънския езикъ З пети отъ всички думи ѝж отъ български произходтъ, а въ строежа на румънския езикъ защо тѣй силно се чувства българското влияние.

Всички румънски славяно-
лози сѫ единодушни въ
мнението си, че всички славя-
нски думи въ румънския е-
зикъ сѫ български думи и взе-
мати отъ българи. Даже И-
лие Бърбулеску професоръ
по славянска филология въ
Яшкия университетъ, "на-
свършившъ въ Загребъ
следователно, подъ силно
сръбско влияние, днесъ все
легласно тръби, че нѣма
старославянско, южно славянско,
сръбско или руско
влияние въ румънския е-

зикъ, а изключително българско влияние и всички документи, хрисовули, черковни книги и хроники също са писани на средно-български езикъ, съ редки изключения от по-ново време. И той не нарича славянския езикъ във влашките грамоти, ръкописи и книги освенъ български. (Вижъ „История лимбей булгаре“, 1930, Яшъ) Нещо по-вече, вънешният конгресъ по славянска филология във Варшава, г. Барбулеску държи рефератъ и настоява за напредъ въ науката славянския езикъ отъ румънската книжнина да се нарича само български, защото действително, той е билъ български, на което двама български учени отъ овчедущие и липса на пълна национална гордостъ, за общо очуване на всички присъстваващи въ конгреса се про-

Рождество Христово

*Безспорно, последователи твои на Христа уреждашъ най-ху-
бавиши и смилиши, праздни- кръвъ на мъжкороденитъ и
затъ свята, покори народи,
дѣлуски и тѣржещица.*

Всъка година се ражда Христосъ. Всъка година зовемъ истината. Уви! Христосъ не умръ, но живъ остана и Иродъ, който погуби 14000 деца. Като че ли ежетокото и всевластно провидение не може безъ да съпоставя дветъ всоможщи сили: Христосъ и Иродъ. Едната тегли дълбоката бразда на любовната между хората, сочейки пътя къмъ свързаните хоризонти, другата — върви по стъпките ѝ, руши, заличава всичко и ехидно се смие. Въчно е гоненето между свързаната и тъмнината. Въчно ще се лутаме по търхния пътъ, до като единъ денъ възклинемъ, че тежките окови за винаги съх скъсани и че нашинина се роди Богочовческа.

— Да бждатъ честити свѣтлыни Христови празници, да бжде денъ по-скоро очакванія день!

101.

НОВОТО БАЛЧИШКО ПРИСТАНИЩЕ

(Продължение отъ 10-та страница)

еклипсовъ фаръ, високъ 10 м. отъ морското равнище и вижданъ отъ 4 морски мили. Временно се направи единъ каналъ да се приближаватъ парахолитъ до кея, на който се поставиха и желязните стълбове.

До сега съж похарчени около 20 miliona лей, но се направя възможното приближаването на пароходи, иде-ши до 5 м.

На пролѣтъ Н. В. Краля
ище освети нового приста-
нище.

и пораженски самостричания.

Грамадната роля на българите и българския език във културната и политическа история на румънския народ тръбва да бъде гордост за всички българи, защото това е един значителен принос на българския народ във света.

- гражданско на културни ценности.

Това тръбва да ни под-
тикне още по-вече да це-
нимъ и пазимъ българския
езикъ, завещанъ и повъ-
ренъ намъ отъ прадъдите
ни, отъ вѣкове бдещи надъ
него като зеницата на Око-
то си.

Яко Ронковъ

Единъ скроменъ народенъ учитель отъ с. Стари Бешеновъ (Банатъ) съ похвално усърдие и постоянство работи въ ощетъ неразработеното поле на творческата проява на нашите братя задъ Карпатите.

Г-н Яко Ронковъ написа

хубави разкази оглеждащи бита на банатци и системно запълва отсъжтвие то на лѣтописа за далечни ни сънародници.

Ние винаги съ сим атия и възторгъ сме следели безшумното, но вдъхновено дѣло на г. Ронкова.

Въ парламента и сената

46 законо-проекта

Отъ Добруджа до Бесарабия

Парламентът прекара една бурна седмица. Разпалени разисквания, единъ депутатъ бѣ битъ. При все това, трѣбва да се разгледатъ внесените законопроекти, на брой 46, за които шефътъ на аграрната партия, г. Григоре Юниянь, съ свойствения си хуморъ, подхвърли, че ако не бѣханъкои правителствени членове заминали въ странство, числото на законопроектите, бессъмнено щѣло да бѫде удвоено.

Въ заседанието на сената отъ 17 т. м. е забележително съобщението на сенатора г. Панъ Халила относно плачевното положение въ Бесарабия. Мизерията, въ която живѣе селското население отъ тая областъ е неописуема. Тукъ се шири глада, тукъ сѫ болестите. Въ течението на 20 години въ Бесарабия сѫ направени само 20 км. желѣзопътни линии, Петъхъ голѣмии търговски центрове, окръжните столици, сѫ лишени отъ пътни връзки, фактъ, който спира цѣли търговски животъ.

Въ административно отношение, Бесарабия е тоже за оплакване. Данъците власти безмилостно преследватъ данъкоплатците и имъ отнематъ всичко.

Това съобщение на бесарабския представителъ, обаче, предизвика буря отъ негодуване. Мнозинството го напада и не му позволява да говори; съ подобни съобщения, маркаръ да сѫ върни, давало се аргументи на неприятелъ и отъ изтокъ и отъ западъ.

Счетохме за нужно да изложимъ горните редове изхождайки само отъ едно положение:

— Чугъ, или не чутъ бесарабскиятъ представителъ, Бесарабия има свой достоенъ защитникъ, който пази и отстоява интересите на избирателите си. По положение Бесарабия и Добруджа (Южна Добруджа) се намиратъ на везинтъ на една и сѫща теглика: блюдата сѫ уравновесени. Само, че за Бесарабия се говори, а за Добруджа се мълчи — гробно мълчание!

Подъ сънката на мира,

се копае гроба на цивилизацията

На скоро въ Лондонъ, въ присъствието на правителствените членове, ще се освѣти една нова фабрика за противогазови маски. Това ново предприятие седмично ще фабрикува по 500.000 маски, предназначени предимно за цивилното население, въ случаи на война.

Въ Германия — Рейнската област е била силно укрепена и денонощно се работили нови укрепления. Тукъ били на кракъ 120.000 души, веднага мобилизираны следъ отхвърлянето на Версайския договоръ отъ страна на Германия.

Въ Далечния изтокъ се го-

масовитъ изтрѣблението не се считатъ за официални!..

Около Мадридъ — гробно затишие...

И цѣлия свѣтъ е нѣмъ свидетель, притайлъ се подъ сънката на мира и наблюдава изкопаването на гроба на цивилизацията.

Въ навечерието на Рождество Христово, тъкмо когато приключихме страниците на „Добруджански гласъ“, една страшна вѣсть ни разтърси.

Проф. Асѣнь Златаровъ починалъ въ Виена.

Учителю, добруджанци свиха въ душата си отъ васъ венеца

Певодна литература

Благодарение преводитъ по-мѣстени въ Гмѣстния печать, добруджанското българско население узна много работи за румънската писменост, писатели и художници. Въ мѣстните български списания и вестници излѣзоха най-хубавите откъслени отъ румънската проза. Днес добруджанци добре познаватъ голѣмите представители на румънското просвѣтно дѣло.

Безъ да споменемъ за много презоди на статии, критически очерки, разкази и стихове отъ румънски на български езикъ, ще отбележимъ по-крупните до сега излѣзи преводни книги.

Първата книга, появила се въ Нова Добруджа отъ румънски на български е „Закона за Южна Добруджа“, преведена през 1913 год. отъ д-ръ Иванъ Пенаковъ, адвокатъ отъ гр. Балчикъ.

Следъ 1920 год. се появяватъ преводитъ: „Чута“ комедия, представена на нашата сцена; „Хиперионъ“, най-голѣмата поема на М. Еминеску, въ стихове — преводъ отъ Б. Колевъ; „Защитата има думата“ отъ П. Белу, преводъ отъ Хр. Шэпоз; „Човѣкътъ съ крантата“, комедия отъ Чиприянъ, преводъ отъ Карагеоргевъ, представена на силистренската сцена,

Безспорно, крайно неудобните условия сѫ единствените причини, които сѫ попречили да се преведатъ повече книги.

Вести

Ние посвѣтихме нашия коледенъ брой повече на духовните прояви на българското малцинство отъ Румъния, защото тѣ сѫ нашата най-свидна ценность и най-здравата основа за опазване на скажи племенни надстройки.

Като пожелание за светите празници редакционния комитетъ на „Добр. гласъ“ се паскае отъ надеждата, че сърдцата на хилядите четци отъ всички краища на Кралството ще бѫдатъ срѣни отъ лъжа на родното, отречието отъ тия страници.

Тогава Коледата ще бѫде честита!

— За 3 януарий т. г. е насрочено извѣнредното годишно събрание на Българското Културно Общество отъ Балчикъ, за което се поиска председателска заповѣдь отъ Калиакренския Окръженъ сѫдъ.

Събранието ще стане въ присъствието на г. прокурора отъ Базарджикъ.

шитъ братя отъ крайморския градъ ще съумѣятъ да опазятъ именакърнено достоинството на едно гордо и себеуважаващо се племе!

— Въз основа нареддането на Светия Синодъ № 1505 светата епископия отъ Констанца е издала заповѣдь № 5844, съ която забранява на свещениците българи отъ Южна Добруджа да обслужватъ на вѣрующите каквато и да е религиозна служба на другъ езикъ, а само на румънски.

— Парламента е гласувалъ напоследъкъ законо-проекта, съ който се отпуска на базарджииската община заемъ за прокарване на водопроводъ.

Дано този путь се снабдимъ съ тъй необходимата вода.

— Понеже мнозина не сѫ имали регистри — задължени да иматъ такива по закона за гербовия налогъ — или сѫ имали, но не сѫ ги водили, то министерството на финансите дава новъ срокъ, до 15 януарий 1937 год., за да могатъ всички да си набавятъ необходимите регистри и да ги поставятъ въ изправностъ, изплащайки такситетъ по гербовия налогъ.

Съставените потоя слу-

чай глоби се премахватъ.

— Въ единъ локаль отъ Базарджикъ свирятъ оркестъръ, съставенъ отъ младежи-българи отъ Силистра.

Почти всички тия музикални любители сѫ завършили срѣдно образование, а нѣкои дори и Висшата Музикална академия.

И вмѣсто да подематъ по путь на унизителнѣ ходатайства за служби, вмѣсто да пълнятъ кафенета,

наредъ съ безброя дъволни безработници, бодри синове на наша дина се заангажирватъ благородна борба съ вата, отдѣляйки отъ тѣ скромни доходи домашнитъ си.

Какъ често бихме ли да се радваме на бни случаи!

— По случай Колъ празници, по решето на Дирекцията на Ж. пътуването по въжелѣзопътни линии въ ната, ще става съ 50% намаление, начиная срѣда, 23 т. м. до 5 рий 1937 г.

— Въ столичните ници четемъ: — „Министрътъ на народната промышленост е наредилъ, щото ки малцинствени ученици отъ частните консерватории бѫдатъ подложени изпитъ по румънски езикъ.

Изпитътъ ще се провежда между 15 рий и 15 февруари.

— Цените на зърно храна: зърнница 36 440; ечемикъ 320 — рижъ 260 — 300; царъ 230.

— Преди нѣколко жандармитъ отъ с. Шадрафански съставъ да заловятъ разбойническа бандица, целяла да обере мнозини съдници.

Въ интереса на съвето, имената имъ сѫ мълчави.

Напоследъкъ въ брѣжните села сѫ извѣнредно извѣнредно кражби.

Ангелъ Господиновъ

Piața Răcei 1, (Шадрафанския площадъ) — Baza

Телефонъ 153

Най-добре асортиранъ съ земя, машини, плугове, грапи, жетварки, съячки, ралици, мисиротрошачки и др.

Бетонно желѣзо, циментъ, гвоздеи, ламарини, черна и галванизирана, кани за трансмисии

— кожени и плетени, синжири, телени и кожени влажета, електрически материали: желѣзни, черни и галванизирани вени и чугунени тръби.

Дърводѣлски и желѣзарски инструменти

Бани, лавови и клозети отъ фаянъ и чугунни постни мазни, безири и др.

Продава при най-износни цени